

1. Ének:

2. Köszöntelek Benneteket az újesztendő első közösségi miséjén, és azt kívánom nektek, hogy a 2014. év minden napján az **Úr legyen veletek!**

Új év! Új élet! Új világ! Az év kezdetén még szépen hangzanak ezek a szlogenek, van is, aki komolyan gondolja, de az újév 19. napján már csak legyint az ember. Visszazökkent a régi kerékvágásba és reményvesztetten mondja, semmi nem változik... De hát kell változnia?!

3. Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket és válaszoljunk magunkban a kérdésre... Bánjuk meg bűneinket! Irgalmazzon nekünk...

4. Ének: Kyrie... Gloria...

5. Imádkozzunk! Istenünk, aki az idő világába teremtetted az embert és fejlődőképesnek gondoltad, add, hogy ne mondjunk le önmagunkról, amíg csak élünk, mert Te élsz és szeretsz örökkön örökké.

6. Evangélium Jn. 1, 29-34

7. Van remény! Hallottátok. Egy közel százéves öregember Patmosz szigetén végiggondolja az életének eseményeit és írogat. Egy Bárányról, aki elveszi a világ bűneit. Meg egy keresztségről, amely megváltoztatja a világot. Én meg azon gondolkodom, hogy miként jutott ide ez a jó ember, aki találkozott azzal a hús-vér emberrel, aki valóban új életet és új világot hirdetett. Hogyan juthatott ide az egykor volt legfiatalabb tanú, aki ráadásul a Mester „szeretett tanítványának” nevezte magát?!

1) A két Mester

Jánosnak, a szeretett tanítványnak két Mestere is volt. Az egyik szintén János, a Keresztelő. Fiatalon ennek a pusztai prófétának a követője volt. Óriási lelkesedéssel figyelte a teveszörből készült ruhába öltözött, állatbőrrel övezett vadembert, aki meghirdette a fejszével és szórólappal érkező Messiást. Jön ez a Messiás, Jahwe küldötte, hogy kiirtsa a viperák fajzatát, kivágjon minden korhadt fát és örök tűzre vessen minden ocsút és pelyvát, aki ily módon teremt majd új világot Izrael földjén.

Aztán jött a másik Mester. Aki beállt a vadember mellé, de nem váltotta be annak várakozását. Éppen a vízbemerítéskor döbrent rá, ki lehet az igazi Isten. Ki is vált a Keresztelő mozgalmából, és az Abba, Atya galamblelkű szelíd prófétájaként elindult országjáró körútjára. Mindenkiel jót tévén, fejsze és kard helyett a megbocsátást hirdette, a hatalom és a vagyonszerzés helyett mások szolgálatát és megetetését gyakorolta. Mondván, hogy így jön el az új világ, az új élet, az Istennek, az Atyának Országáa.

A fiatal János, a Zebedeus gyerek tehát átállt e másik próféta, a Názáreti mellé. Később az emlékiratában azzal nyugtatta magát, és úgy állította be olvasói előtt is, hogy János, a Keresztelő is biztatta, és bizony János, a Keresztelő csak előkészítője volt ennek a Messiásnak. (A vadember a galamblelkűnek!?)

2) A rejtély

Azt meg tudom érteni, hogy egy fiatalember egyszer az egyik prófétáért lelkesedik, máskor a másikért. Még azt is értem, hogy valahogy meg kell nyugtatnia magát, miért pártolt át egyiktől a másokhoz.

De miért ad a Keresztelő szájába olyan szavakat, melyeket az Izraelt felszabadító politikai messiást váró próféta biztosan nem mondhatott? „Áldozati bárány” és az „Isten fia”? Ez

János, a teológussá emelkedett evangélista hite. Míg Márk evangéliuma a történeti Jézust mutatja be legfőképpen, János a hit Krisztusát formálja meg szeretett második Mestere imádatában.

Mindennél nagyobb rejtély, hogy ez a János apostol és evangélista, aki együtt élt éveket a Názáreti prófétával, hogyan felejtethet el, vagy értékelhet át mindent?! Hiszen saját fülével hallhatta Jézus szavát, hogy „irgalmat akarok és nem áldozatbemutatókat”. Hallotta azt is, hogy Mestere még Messiásnak sem engedte nevezni magát, nemhogy Isten fiának. Hallotta, számtalanszor, hogy ő az emberfia, az ács fia. De túl a teológián és ideológián ez a János közvetlen közelből, élőben látta és tapasztalta amint ez a Jézus példájával és szavával is megmutatta az új életet és az új világ elérésének erkölcsi Útját. Hogyan menekülhetett bele ezek után a vallási áldozatkultusz és az Isten fiának engesztelő áldozat által való megváltás hitébe!?

Arra gondolok, és egészen beleborzongok, hogy öregkorunkban talán jobban hiszünk az igazságosztó Messiásokban? Belátjuk, hogy a szelíd Messiásnak nincs jövője a földön? Belemenekülünk a vallás kínálta megoldásokba? Áldozatbemutatással lesz jobb élet és jobb világ? Talán a keserű tapasztalat vezet oda, hogy ha mi nem tudunk elérni semmit, majd az Isten megtesz helyettünk mindent, csak higgyünk benne? Elég vízzel meglocsolni az embert és mágikus szavakat mondani fölötte és az a pogányból Isten gyereke lesz, a világból pedig új világ: Isten világa?!

--- Nem. Ebbe nem megyek bele! János, a „szeretett tanítvány” nem írhatott ilyen eretnokséget, és nem tagadhatta meg ifjúkori önmagát. Éppen ő, az egyik „menydörgés fiú”!? Nem nyugszom bele, és nem fogadom el, hogy öregkorunkra mindannyian feladjuk fiatalunk radikális és százszor szent hitét? Új év? Új élet? Új világ? Nem mesebeszéd. Nem zökkenhetünk vissza a régi kerékvágásba, a régi vallásosságba és hitvallásokba! Nem ezért éltünk, és nem lehet, hogy hiába reméltünk Új életet és Új világot.

[Kovács László elmélkedése elhangzott a Bokorportán, 2014. január 19-én.]